

Børns Strafbarhed, nemlig, at Forbrydelsen, forøget af en Vogen, vilde have medført højere Straf end simpelt Fængsel. Men ser man nøie til i Straffeloven, vil man se, at det egentlige Synspunkt og det rigtige Synspunkt er, at Børn egentlig aldrig skulle straffes paa samme Maade som Vogne, men at de altid bør, for at bruge den norste Lovgivnings Udtryk, revses. Der er ikke nogen Uvornhed saa ringe, at man ikke har Grund til at anvende Nedsættelse paa Børnet, kun paa en anden Maade og med andet Tiemed end ligeoverfor den Vogne, nemlig det opdragende Tiemed. Dette Synspunkt har man anvendt her i Love, som ere komne efter den Straffelov, jeg nævnde, nemlig i Lovene om Tilvebringelsen af Politivetægter, hvor man for vanartede Børn har fastsat Straf, uagtet der ved Straffen for Vogne aldrig kan være Tale om at gaa over Bødestraf. Det er altsaa i og for sig kun en tilsyneladende Afvigelse fra det almindelige Synspunkt, der i nærværende Lovforslag er Spørgsmaal om. Mere Forjærdelse hos alle rettroende Jurister vil maaske den næste Bestemmelse fremkalde, nemlig, at ved Overtrædelsen af Lyenestpligten kan selvforstyldt Drukkenstab ikke udelukke Anvendelse af den loobestemte Straf. Thi det er jo en given Sag, at her staar den borgerlige Straffelovgivning paa et andet Standpunkt. Den gjør ikke Forskiel paa, om Drukkenstaben er selvforstyldt eller ikke. Den erkjender, at, dersom den Bedkommende ikke har været sig Gjerningen bevidst, om han ogsaa er selvforstyldt Marsag dertil, er han straffri, og har hans Villiefrihed ikke været normal, som det hedder i en norst Bestemmelse, bliver Straffen nedsat. Jeg er fra mit Standpunkt ikke saa overrasket ved denne Bestemmelse, som jeg vistnok for 15 Aar siden vilde have været, dengang Forhandlingerne om den borgerlige Straffelov fandt Sted, og da akkurat det samme Spørgsmaal var oppe og blev forhandlet her i Salen for den borgerlige Straffelovgivnings Bedkommende. Sagen er for det første den, at der ikke er mange Straffelove udenfor Danmark og Lydsland, der ere gaaede ind paa den Konsekvens af Tilregnelighedsloren, at ogsaa selvforstyldt Drukkenstab kan udelukke fra eller nedsætte Straffen. Man vover sig der ind paa et Omraade, hvor der endnu er den største Uenighed i Lovene, og hvor der ikke er mindre Uenighed i den almindelige Opfattelse. Jeg tror nok, at man kan sige, at den almindelige Theori her staar ligeoverfor en Opfattelse i Livet, som er mere tilspielig til at sige, at det er rigtigt, hvad der staar i den militære Straffelovgivning. Men under alle Omstændigheder tror jeg, at Forskiellen ved en nærmere Betragtning er mere tilsyneladende end virkelig. Det er nemlig overordentlig saa Tilfælde, hvor Gjesteret efter Straffeloven af 1866 er kommen til Udelukkelse af Straf paa Grund af Drukkenstab; mig bevidst,

er det kun stet i eet Tilfælde. Der er vel et Antal Tilfælde, hvor en nedsat Straf har fundet Anvendelse, men det er i et Mindretal af de foreliggende Tilfælde, og denne Nedsættelse, der har fundet Sted, har ikke været større, end at Paragrafen om Nedsættelse vel er paaberaabt, men at dog den samme Straf i de allerfleste Tilfælde i og for sig vilde kunne fastsættes efter selve det almindelige Straffebud. Særlig ville i de allerfleste Tilfælde Strafferammerne i dette Udcast være saa vide, at man indenfor disse kunde komme til det samme Resultat. Paa den anden Side er det givet, at, om der ogsaa staar en saadan Bestemmelse i Straffeloven, er der mange Tilfælde, og det Tilfælde, som Theorien kærlic har haft for Sie, hvor man fornustignis ikke kan komme til Straf; men Sagen er, at de faktiskste Betingelser for Forbrydelsen da vilde mangle, ikke paa Grund af selve Utilregneligheden, men forbi Forbrydelsen under den Forudsætning, Loven kræver, ikke kan begaaes af en Drukken. Jeg mener derfor, at den nævnte Bestemmelse er en Forbring fra den militære Straffelovgivnings Side, som jeg ikke kan have nogen Betænkning ved at indrømme fra den borgerlige Lovgivnings Standpunkt. I dette samme Kapitel findes der nogle Bestemmelser, som ere mig noget uklare, og som jeg tror, man kan rette Noget paa inden 3die Behandling. Det staar mig ikke ganske klart; men jeg tror dog efter Alt, hvad der ligger forud, at det ikke er Meningene at udelukke den almindelige borgerlige Straffelovgivnings Forældelsesregler. Dette har navnlig Betydning, forsaavidt de angaa Børn og unge Mennesker. Men efter Lovforslaget staar det saaledes, at man ikke kan se det klart; jeg gaar imidlertid ud fra, at der ingen Afvigelse er. Ser jeg i et senere Kapitel, finder jeg der en Bestemmelse, som jeg, naar jeg skulde have været med til at ordne Stoffet, vilde have givet Plads blandt de almindelige Regler, det er angaaende Indskrænkning i Nødværgeretten, det vil sige Nødværgeretten, som den er i den almindelige borgerlige Straffelovgivning. Der staar nemlig: „Straf bortfalder ikke, om Gjerningen end udøves for at afværge et uretmæssigt Angreb af den Foresatte, naar dette Angreb ikke giver Grund til at berygte, at det vil medføre Død, Lemlæstelse eller anden uoprettelig Skade“. Dette er dog kun tilsyneladende en Afvigelse fra den almindelige borgerlige Straffelov, thi her griber et Synspunkt ind, som ikke er udtalt i Straffeloven, men underforstaaet, nemlig, at Nødværgeretten har sine særegne Grændser ligeoverfor den offentlige Magt. — Jeg har nu omtalt nogle vigtige Indrømmelser, som jeg kalder det, fra den borgerlige Straffelovgivning, men jeg har blandt dem ikke fundet nogen, om hvilken man kan sige, at den gik ud over, hvad der fornustignis maatte indrømmes fra det militære Synspunkt, nemlig Hensynet til Disciplin i